

26. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 25: 31 - 46

” **Sillä meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille iankaikkisen ja määrättömän kunnian:**” Nämä Paavalin sanat ovat 2. Kor. 4: 17. — Vaikka me tiedämme, että meidän pitää suuren vaivan lävitse Jumalan valtakuntaan sisälle käymän; niin ei ainoastaan Jumalan sana vakuuta meitä siitä, että tämä meidän vaivamme on oleva ajallinen ja keveä ja saattaa meille iankaikkisen ja määrättömän kunnian, vaan tämän saman vahvistavat myös kaikkien edesmenneitten pyhien esimerkit, joista sanotaan, että ” **nämät ovat ne, jotka suuresta vaivasta tulivat, ja he ovat vaatteensa pesseet ja ovat vaatteensa Karitsan veressä valaisneet**”. Ilm.7:14. — Sama lohdullinen esimerkki on myös meillä itse meidän rakkaassa Vapahtajassamme, joka samalla on meidän päämme ja Herramme. **Hänet me näemme kuoleman kärsimisen kautta kaunistetuksi kunnialla ja ylistyksellä.** Kun nyt Jumala on kutsunut meidät **olemaan Hänen Poikansa kuvan kaltaiset**, niin me myös tiedämme, ettemme ole Hänen kaltaisensa ainoastaan kuolemassa, vaan myös silloin, kun Hän ilmestyy kunniaassa, niin me myös siinä tulemme täysin Hänen kaltaisiksensa, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on, ja saamme käydä Hänen kanssansa sisälle kunniaan.

Jos me olemme etsineet lunastusta Jeesusken veressä ja siinä sen löytäneet, nimittäin syntien anteeksisaamisen, niin me jo täällä uskossa nautimme suurta esimakua suloisuudesta, joka siellä odottaa meitä. Jos me olemme yhdistetyt Vapahtajamme kanssa ja elämme Hänen armovaltakunnassansa, niin meillä on vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä, minkä kautta kaikki tämän maailman viheliäisyys tulee meille keveäksi, suloiseksi ja pian voitetuksi murheeksi. Mutta tuon iankaikkisen ja määrättömän kunnian, jonka Herra pyhässä sanassansa on luvannut meille, me saamme vastaanottaa vasta silloin, kun me olemme päättäneet juoksumme tämän murheen laakson lävitse. Silloin

me tulemme Karitsan tykö, joka Siionin vuorella seisoo; me tulemme elävän Jumalan kaupunkiin, taivaalliseen Jerusalemiin, ja monen tuhannen enkelien joukon tykö, ja esikoisten seurakunnan tykö, jotka taivaassa kirjoitetut ovat, ja Jumalan, kaikkien Tuomarin tykö, ja täydellisten vanhurskasten henkien tykö, ja Uuden Testamentin välimiehen Jeesuksen tykö, meidän iankaikkisen Ylkämme tykö, ja Hänen kalliin sovintoverensä tykö, joka meidän edestämme on vuodatettu ja puhuu hyvää meidän puolestamme iankaikkisesti.

Uskon kautta Hänen päällensä me tosin jo sydämellämme olemme tulleet tähän sanomattomaan kunniaan ja voimme pitää nämä nimitetyt taivaan tavarat ja autuudet perintönämme ja omaisuutenamme, koska Hän itse on tehnyt meidät kanssaperilliseksensä; mutta täällä me vaellamme uskossa, siellä me tulemme näkemiseen, kun me saamme nähdä Hänet niin kuin Hän on, ja saamme Hänen oman verensä kalliissa purppurapuvussa kaunistettuina seisoa niin kuin morsian Hänen vieressänsä. **Silloin iankaikkinen ilo on oleva meidän päämme päällä, murhe ja huokaus pakenee, Jumala itse pyyhkii pois kyyneleet meidän silmistämme, ja ei kuolemaa enää pidä oleman, eikä itkua, eikä valitusta, eikä kipua, sillä entiset ovat poismenneet, ja meidän ylistetty Veriyhkämme, joka istuu jumaluuden istuimella, tekee kaikki uudeksi. Ei ihmisen silmä ole koskaan nähnyt senkaltaista kunniaa ja iloa, ei korva kuullut, eikä yhdenkään sydämeen astunut, mitä Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat.** Kaikki ajatukset ja selitykset, jotka me täällä muodostamme itsellemme siitä, ovat aivan vähäisiä ja vajavaisia, eivätkä lähimainkaan ulotu käsittämään sitä kunniaa, joka meille tullaan ilmoittamaan. Kuitenkin on sängen tarpeellista, hyödyllistä ja rakentavaa, että me tutkistelemme tuota edessäolevaa kunniaa niin kuin me parhain taidamme. Näin me myös tahdomme tehdä tänä päivänä pyhän evankeliumimme johdosta, joka puhuu edessäolevasta **viimeisestä tuomiosta**. Siunauksen Jumala siunatkoon kaikkien meidän sydämissämme tutkistelemme, joka käsittelee:

Määrätöntä kunniaa, joka seuraa tämän elämän vaivaa

1. Vaivaa, joka on keveä ja lyhyt

2. Iankaikkista kunniaa, joka seuraa sen jälkeen

Ensiksi

Uskovaisilla Kristuksen lampailta on täällä maan päällä kahdenlaista kärsimistä. **Ensin** sellaista kärsimistä, joka tapahtuu yhteisesti kaikille

26. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ihmiselle, ja **sitten** sitä, jota he kärsivät evankeliumin tähden ja sentähden, että he ovat Vapahtajan omat.

Yleinen kärsiminen, josta heidän yhdessä muiden ihmisten kanssa täytyy olla osallisia, käsittää ne kaikenlaiset vaivat, jotka voivat tapahtua tässä murheen laaksossa. Monta tuhatta ihmistä elää viheliäisyydessä, köyhyydessä, nälässä ja levottomuudessa ja kärsii puutosta elämänsä tarpeellisessa ylläpitämisessä. Monta tuhatta kadottaa tavaransa sodan ja väkivallan kautta, heidät ajetaan pois kodeistansa ja asumuksistansa tai he ovat niin rutiköyhät, että heidän täytyy elää muiden armosta, eivätkä usein tiedä, mihinkä heidän pitäisi kääntyä löytääksensä apua ja tukea. Moninaiset sairaudet ja ruumiin kivut kohtaavat meitä täällä. Syyrak sanoo: ” **Viheliäinen ja surkia meno on kaikkein ihmisten elämällä, hamasta äidin kohdusta niin siihen asti kuin he jälleen maahan haudataan**”. Täällä maailmassa on aina murhe, hätä, pelko ja toivo niin hyvin ylhäisillä kuin alhaisillakin. Salomo sanoo, että **kaikki on turhuus**, ja että kaikkein paraskin elämä maailmassa on kuitenkin lopulta ollut sula vaiva, surkeus ja viheliäisyys, Saarn. 2.

Se, mikä nyt tekee meille kaiken tämän inhimillisen viheliäisyyden siedettäväksi ja keveäksi ja meidän mieleemme kaiken tämän maallisen vaivan alla tyytyväiseksi, on yksinään tämä, että Jumala meidän Vapahtajamme itse on tullut ihmiseksi, että Hänen suuri ihmisrakkautensa sai Hänet tulemaan taivaasta tänne alas viheliäisyyteen meidän tykömme, ja että Hän meitä vapahtaaksensa tuli kaikkeen tähän viheliäisyyteen, tuskaan ja kärsimiseen, jopa mitä katkerimpaan ristin kuolemaan.

Vaikka meidän rakas Vapahtajamme oli ainoa Poika taivaallisen Isänsä helmassa; vaikka Hän on suuri kaikkivaltias Herra, jonka istuin pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen, joka on alusta maan perustanut, ja taivaat ja kaikki taivaan sotajoukot ovat Hänen kättensä teot; niin Hän on kuitenkin rakkaudesta meitä kohtaan jättänyt jumaluutensa istuimen ja kunnian, alentanut itsensä, tullut halvaksi, köyhäksi ja kuoleman alaiseksi ihmiseksi, ja lisäksi kaikkein alhaisimmaksi ja viheliäisimmäksi maan päällä, kaikkein ylenkatsottavimmaksi ja halveksittavimmaksi, täynnä kipua ja sairautta, tehty synniksi meidän edestämme; niin ettei voida sanoin kertoa, mitä murhetta ja tuskaa, mitä kipuja ja vaivoja Hänen täytyi kärsiä ollessansa täällä maan päällä, hamaan kuolemaansa asti ristin puussa.

Sinä suurena tuomiopäivänä, jona Hän on tuleva kunniassansa ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssansa; silloin koko maan piirin kansat pitää koottaman Hänen majesteettinsa tuomioistuimen eteen, jossa Hän on istuva kunniansa valtaistuimella; silloin Hän on jakava meidät ja sen lukemattoman ihmisten paljouden kahteen osaan, niin kuin paimen erottaa lampaat villeistä törmäilevistä vuohista; silloin, katso silloin Hänen pitää avaaman pyhän suunsa ja julistaman sen suuren tuskan ja murheen, minkä Hän itse on kokenut

ja kärsinyt omiensa kanssa maailmassa. Hän on sanova: ” **Minä isosin, minä janosin, minä olin alaston ja köyhä, outona ja vankina.**” Hän on myös totisesti siihen yhteen lukeva kaikki veljensä, kaikki ruumiinsa jäsenet ja julkisesti todistava olleensa mitä sydämellisimmin yhdistetty heidän kanssansa, ja että Hän itse on tuntenut kaiken sen murheen, jonka Hänen veljensä ovat kärsineet, juuri niin kuin se olisi tapahtunut Hänelle ainoastaan, Hänen persoonalleen; niin Hän on ollut mitä hellimmässä ja huolellisimmassa sydämen yhteydessä heidän kanssansa. Mutta perustuksena tässä on se, että Hän on ensin omassa persoonassansa ja omassa lihassansa kärsinyt kaiken, mitä Hänen uskovaiset seuraajansa, jotka ovat seuranneet Hänen vaivansa askeleita, ovat kärsineet Hänen kanssansa. Sillä Hän on ensimmäinen ja suurin ristinkantaja, Hän on itse maistanut kaiken sen tuskan ja viheliäisyyden, joka yhtä ihmistä milloinkaan voi kohdata maan päällä. Hän tietää, millainen mieli on nälkäisellä ihmisellä, jolla ei ole syötävää; Hän tietää myös, mitä tuskallinen jano on kipua kärsivälle. Hän tietää sen paremmin kuin yksikään meistä, sillä Hän isosi ja janosi kokonaista neljäkymmentä vuorokautta, kun perkele Häntä kiusasi ja Hän maksoi meidän syntiemme velkaa. Ristin puussa, kun Hänen sielunsa tuska ja ruumiinsa vaivat nousivat korkeimmilleen, Hän kärsi niin kovaa janoa, että kieli tarttui Hänen suunsa lakeen, ja tässä Hänen tuskallisessa janossaan he antoivat Hänelle etikkaa ja sappea juotavaksi.

Hän oli vieras ja muukalainen, ilman asumusta ja kotia maan päällä, Hänellä ei ollut paikkaa, mihinkä Hän olisi päänsä kallistanut. Hänellä ei ollut sitäkään hyvää kuin pienellä linnulla, jolla on oma pesänsä, tai niin kuin metsän eläimillä, joilla kuitenkin ovat kolonsa ja luolansa maassa, missä ne voivat levätä turvassa vainoojiltansa. Ja niin kuin Hän syntyesssänsä makasi seimessä köyhänä, paljaana ja alastomana, niin Hän myös marttyyrikuolemassansa riippui viheliäisenä, alastomana ja köyhänä ristin puussa. Murheella ja vaivalla Hän niin muodoin alkoi elämänsä maan päällä, murheella ja tuskalla Hän sen myös päätti. Sentähden ei pidä yhdenkään, joka rakastaa Vapahtajaansa, paheksua sitä murhetta ja kärsimistä, joka meille tässä kuolevaisuuden ajassa tapahtuu, niin kuin se ei kelpaisi Jumalan lapsille eikä sopisi heille, että he kärsivät tämän maan vaivoja; sillä se on hyvin sopinut meidän Vapahtajallemme ja kelvannut Hänelle aivan hyvin. Meidän ei myöskään tule pitää sitä minään kiusaamisena tai Jumalan rangaistuksena; sillä vaikka me synneillämme olemme hyvin ansainneet rangaistuksen ja olemme varmasti rankaisemisen arvoiset, niin on kuitenkin meidän rakas Herramme Jeesus pelastanut meidät kaikesta syntien velasta ja rangaistuksesta. **Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi. Hän on haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden, ja meidän synteimme tähden on hän hosuttu;** ja niin ollen me olemme päässeet vapaiksi. Kun nyt tämän ajan vaivat lankeavat päälle niin, että me joudumme

26. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

köyhyyteen ja hätään, suruun ja murheisiin, kaikkinaisiin rasittaviin vastoinkäymisiin, vaikeisiin ja tuskallisiin tauteihin, ja Pyhä Henki antaa meille sen todistuksen sydämissämme, että me olemme Jumalan lapset ja Kristuksen veljet; niin lohduttakaamme itseämme Vapahtajamme esimerkillä, joka oli Jumalan ainoa ja iankaikkisesti rakastettu Poika Isän helmassa, ja kuitenkin rakkaudesta meitä kohtaan otti kärsiäksensä kaikki tämän elämän vaivat ja maistoi kuoleman katkeruuden. Meidän tulee ajatella: jos minun rakas Herrani Jeesus on isonnut, janonnut, ollut viheliäinen, köyhä, sairas, heikko ja murheellinen, niin se on tarpeellista myös minulle Jeesuksen seuraamisessa ja tulee minun parhaakseni.

Paitsi tätä on oikeilla Jumalan lapsilla vielä erityistä kärsimistä, joka tulee heille yksistään evankeliumin tähden ja siksi, että he niin kuin veljet ja morsian ovat uskolliset Vapahtajalle ja ovat Hänen ruumiinsa jäsenet. Tästä syystä he tulevat suuresti ja sanomattomasti vihattaviksi kaikilta, jotka ovat saatanan joukkoa. Jeesus sanoo, että **te tulette vihattaviksi kaikilta minun nimeni tähden**. Onhan sellaisia aikoja ollut, että he ovat tulleet heitetyiksi vankeuteen, kidutetuiksi, vaivatuiksi ja mitä hirmuisimmalla tavalla tapetuiksi, monet miljoonat, Jeesuksen ja Hänen evankeliuminsa tähden; sillä saatana ja maailma tekevät kaikkensa lisätäksensä murhetta ja vaivaa niille, joiden he tietävät olevan Vapahtajan lapsia ja seuraajia. Ja silloin kun saatanalla ja maailmalla ei ole valtaa, vaan näiden täytyy säästää Jumalan lasten henkeä ja antaa heidän elää maan päällä, niin kuin Jumala kerran sanoi saatanalle Jobista: ” **Säästä hänen henkeänsä;**” niin ne kuitenkin kaikella ajateltavissa olevalla tavalla herjaamisella, häväistyksellä ja pilkkaamisella koettavat tehdä Jumalan lasten elämän raskaaksi ja vaikeaksi. Mutta kaikessa tässä asettaa meidän kallis Ylipaimenemme ja kärsivä Vapahtajamme itsensä jälleen meidän silmiemme ja sydäntemme eteen Hänen kidutusmuodossaan ja sanoo: minä olin myös vankina, olin sidottu niin kuin varas ja murhaaja, pilkattu, syljetty, ruoskittu, kuolemaan tuomittu ja ristiinnaulittu. Mitään inhimillistä rakkautta, lempeyttä ja armoa ei minulle osoitettu, mutta sen sijaan vihattiin ilman syytä. Katkerassa kiukussaan minua kohtaan ihmiset eivät antaneet minulle ruokaa eikä juomaa, vaan mitä karvaimmalla sapella he lisäsivät minun vaivaani ja tuskaani.

Kun myös Jeesuksen seuraaja ja uskovainen sielu samoin syyttömästi tulee maailman vihan ja pilkan kohteeksi, ja se saattaa hänelle kipua ja levottomuutta siksi, että häntä niin armottomasti ja rakkaudettomasti kohdellaan; niin älköön hän unohtako kohta lohduttaa itseänsä kalliin Vapahtajansa sanoilla ja esimerkillä muistaen, että myös tämä murhe, vaikka se näyttäisi kuinkakin kovalta hyvänsä, kuuluu kuitenkin Jeesuksen seuraamiseen, ja että se on ainoastaan ajallinen ja keveä murhe, joka tuo mukanaan iankaikkisen ja määrättömän kunnian.

26. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

On totisesti suuri lohdutus, että kaikki se murhe, jota Jeesuksen uskovaiset lapset täällä kantavat, on lyhyt ja loppuu pian; sillä koko meidän elämämme tässä kuolevaisuudessa ei ole muuta kuin silmänräpäys sen autuaan iankaikkisuuden suhteen, joka kohtaa meitä haudan myötä; mutta tämän lisäksi on vielä määrättömän suuri lohdutus sekä itse tässä murheessa että sen ihanissa seuraamuksissa, joita me nyt tahdomme katsella

Toiseksi

Tämän elämän vaivaa **seuraa iankaikkinen kunnia**. Jumalan lasten kärsiminen loppuu samassa silmänräpäyksessä, jolloin he panevat pois kuolevaisen ruumiinsa majan, erkanevat tästä maailmasta ja menevät autuaasti täältä Kristuksen heidän Herransa tykö. Samassa silmänräpäyksessä muuttuu heidän täällä kestävänsä surkeus, murhe ja viheliäisyys iloiseksi, ikävöidyksi ja autuaaksi päätökseksi. Silloin alkaa kohta ääretön ja iäti kestävä taivaallinen riemu Jumalan katselemisessa.

Kun meidän Herramme Jeesus kerran on ilmoittava itsensä kunniasiansa, ja kaikki ihmiset asetetaan Hänen tuomioistuimensa eteen, silloin myös meidän pitää ilmestyä Hänen kanssansa kunniasia. Apostoli Paavali vakuuttaa meille, että pyhään pitää tuomitseman maailmaa. Näin hän sanoo: ” **Ettekö te tiedä, että pyhät pitää maailmaa tuomitseman?**” 1. Kor. 6: 2, ja vielä: ” **Ettekö te tiedä, että meidän pitää enkeleitäkin tuomitseman?**” 1. Kor. 6:3. Ja 2. Tess. 1. luvussa hän kuvaa Kristuksen tulemisen tuomiolle niin, että Herra Jeesus on taivaasta ilmaantuva, voimansa enkelien kanssa, tulemaan kirkastetuksi Hänen pyhissänsä ja tulemaan ihmeelliseksi kaikissa uskovaisissansa. Apostoli Juuda kertoo meille, että kaikkein vanhin profeetta, pyhä Eenok, joka elävänä otettiin taivaaseen, on jo aikansa ennustanut tämän suuren maailman Tuomarin tulosta ja sanonut: ” **Katso, Herra tulee, monen tuhannen pyhäinsä kanssa, Tekemään kaikkein tuomiota, ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia heidän seassansa, kaikkein heidän jumalattomain töittänsä tähden, joilla he pahaa tehneet ovat, ja kaikkea sitä kovaa, jota ne jumalattomat syntiset häntä vastaan puhuneet ovat.**” Juuda 14 -15.

Tästä majesteetillisesta maailman Tuomarista puhuu meidän Vapahtajamme tämän päivän evankeliumissa. Ja mikä sanomaton ja ihmeteltävän suuri armo ja kunnia onkaan se, minkä Herra Jeesus kaikkien kansojen nähden on osoittava kaikille veljillensä tuona suurena tuomiopäivänä? Hän ottaa päällensä kaiken sen kärsimisen, jonka Hänen jäsenensä tässä ajassa ovat kantaneet, ja pitää tätä juuri sellaisena kuin Hän itse olisi kärsinyt sen. Hän on sanova: ” **Minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneesen otitte: Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.**” Tämä näyttää kaiketi ihmeelliseltä ja käsittämättömältä niistä, jotka seisovat Jeesuksen oikealla puolella, niistä jotka Hän lampainaan

on erottanut puskevista ja villeistä vuohista. He sanovat: ” **Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda? Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneesen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua? eli koska me näimme sinun sairasmaa taikka vankina, ja tulimme sinun tykösi?**” Silloin taivaan ja maan Kuningas on vastaava heille ja sanova: ” **Totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.**” Kaikki se hyvä, jonka te olette osoittaneet minun jäsenilleni, minun uskovaisille omaisilleni, kaikki rakkaus, jonka te olette osoittaneet näille minun veljilleni ja sisarilleni, sen te olette minulle itselleni osoittaneet ja näyttäneet sillä, että olette pitäneet minut ja minun ristinvaltakuntani erinomaisessa arvossa maan päällä. Ette ole tehneet niin kuin ne pahat ihmiset, jotka minä vasemmalle puolelle teistä olen erottanut, jotka eivät välittäneet minun huonoista, isoavaisista, nääntyväisistä, sairaista ja hätääntyneistä veljistäni, vaan antoivat heidän käydä kurjina ja vailla apua, taikka vielä enemmänkin lisäsivät heidän sydämensä surua; mutta te olette uskollisesti ottaneet hoidettavaksenne kaikki nämä minun jäseneni, jotka ovat olleet hädässä ja murheessa, vainoissa ja vankeudessa minun ja evankeliumin tähden; ja nyt teidän pitää näkemän, kuinka likeisesti minä olin yhdistetty heidän kanssansa, ja että minä pidän kaikkia näitä hyviä töitä sellaisina kuin minä olisin itse nauttinut niitä. Minun taivaallinen Isäni on teille iankaikkiseksi siunaukseksi merkinnyt kirjaan kaikki nämä hyvät työt, kaiken laupeuden ja uskollisuuden, jonka te minun veljilleni osoitte; Hän on siunannut teitä; ja määrännyt teidät oikeiksi perillisiksi siihen kunnian valtakuntaan, joka jo ennen maailman alkua teille on valmistettu. Niin tulkaa nyt, te minun Isäni siunatut, ja vastaanottakaa perintöosa, joka teille on aiottu minulta ja minun Isältäni. Niin pitää siis kaikkien vanhurskaitten, kaikkien, jotka eivät Jeesusta ja Hänen veljiänsä vastaan ole syntiä tehneet, vaan paremmin kaikkea rakkautta ja hyvää heille osoittaneet, käymän heidän kanssansa sisälle iankaikkiseen elämään.

Jos joku tässä kysyisi: kuinka sitten tiedetään, kuka ihminen on Kristuksen veli? niin saadaan vastaus siihen Jeesuksen omista sanoista: ” **Sillä joka tekee Jumalan tahdon, hän on veljeni sisareni ja äitini.**” Mark. 3: 35. Mutta nyt Jumalan tahto on yksinomaan siinä, ” **että jokainen joka näkee Pojan ja uskoo hänen päällensä, hänellä pitää ijankaikkinen elämä oleman,**” Joh. 6: 40. Niin muodoin Kristuksen veljiä ja sisaria ovat ne, jotka totuudessa uskovat Hänen päällensä ja ovat todellisen elävän uskon kautta yhdistetyt Hänen kanssaan. Ja se, joka tekee sellaiselle uskovaiselle sielulle jotakin hyvää hänen hädässään ja murheessaan, osoittaa sillä sydämensä rakkauden ja taipumuksen Jeesukseen, ja Herra Jeesus lukee sen hänelle yhtä suureksi kuin Hän olisi itse niitä rakkauden töitä nauttinut.

26. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Tästä, jonka nyt jo olemme kuulleet, voimme ymmärtää myös muut asiat ja siinä muistella Johanneksen sanoja: ” **Minun rakkaani! nyt me olemme Jumalan lapset, ja ei ole se vielä ilmestynyt, miksi me tulemme; mutta me tiedämme, kuin se ilmestyy, niin me hänen kaltaisiksensa tulemme; sillä me saamme hänen nähdä niinkuin hän on.**” 1. Joh. 3: 2. Ja siksi ettei kenkään sitten enää turmelisi meidän iankaikkista iloamme ja autuuttamme Jumalassa, niin pitää kaikki ne ihmiset, jotka tässä ajassa Vapahtajaamme ja Hänen veljiensä ovat vihanneet, iankaikkisesti suljettaman ulos ja erotettaman meistä; samoin kuin pahat hengetkin ovat iäti erotetut hyvistä ja pyhistä enkeleistä. Kilvoitelkaamme siis kärsivällisesti kaikkien tämän elämän tuskien ja tämän huonon ajan vaivoissa, joka ei ole sen kunnian verta, joka Herran lunastetuille on ilmestynvä. Älkäämme siis heittäkö pois uskallustamme, jolla suuri palkka on; ” **Sillä meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille ijankaikkisen ja määrättömän kunnian**”.